

visse betrængte enkelte Virksomheder efter derom førte Forhandlinger med Finansudvalgene. Men det, som her foreslaas, er den lovmæssige Form for noget andet, altsaa noget, man ikke har haft i Holland, og det, man har haft i Holland — og kun har haft et Aar —, er altsaa, som jeg udtalte Formodning om i Gaar, nu faldet bort.

Jeg bliver nødt til at gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (J. A. Hansen), uagtet jeg er vel vidende om, at det ærede Medlem er forhindret i at være til Stede her i Dag. Jeg bliver nødt til at gøre det, fordi det ærede Medlems Udtalelser ikke blot tog Sigte paa det foreliggende Lovforslag, men han jo fremsatte forskellige Bemærkninger, der havde mere almen Interesse og for den Sags Skyld ogsaa tog videre Sigte end netop til det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at store Dele af vor Befolkning saa paa Industrien, om ikke just med Uvillie, saa dog saaledes, at de ikke vilde anerkende den danske Industris Betydning. Jeg tror, det ærede Medlem tager fejl heri. Der er ikke mig bekendt fra nogen Side i den danske Befolkning Uvillie imod eller Mangel paa Forstaaelse af Betydningen af den danske Industri. Denne Industri er blevet fostret netop ved Befolkningens Velvillie. I 1870 skrev daværende Professor, senere Finansminister William Scharling i „Dansk Tidsskrift“ en Artikel, der gik ud paa, at der her i Landet ikke var Plads for mere end nogle faa Købstæder, nemlig to i Jylland og een paa hver af Øerne. Han hævdede, at de smaa Købstæder, vi havde, levede paa Monopoler og Begunstigelser, og at de ingen naturlig Berettigelse havde til at eksistere. Og hvad er der saa sket i det Tidsrum, der er forløbet siden 1870, da Scharling skrev denne Artikel, til nu? Ja, det ærede Medlem nævnte jo selv, hvad der skete. Vi ved alle, at de danske Købstæders Indbyggertal siden den Tid er mangedoblet, at de nu tæller 700 000 Indbyggere. Vi ved alle — det ærede Medlem erindrede ogsaa derom —, at ikke mindre end 900 000 Mennesker nu lever af Industrien, og han fremhævede, at dette jo var et Antal saa stort, at det nærmede sig Antallet af dem, der lever af Landbrug. Tallet er sikkert rigtigt nok, men hvad viser dette Tal? Det viser, at der her i Landet har kunnet vokse en Industri op i Ly ikke blot af den gamle Toldlov fra 60erne, men ogsaa af den nye Toldlov af 1908. Og dette viser jo atter, at der her i Landet har været en Forstaaelse af, at vi har Brug for og Plads for Industrien.

Men det, der er Tale om i denne Sag, er slet ikke dette, om nogen har noget imod Industrien, eller om nogen har den rette Forstaaelse af Industrien, men om, hvorvidt vi skal give et vist Erhverv andre og større Rettigheder end dem, som er gældende for alle ligestillede Erhverv. Og nu maa man i denne Forbindelse slet ikke glemme, at Industrien i Forvejen har Beskyttelse. Danmark er ikke et Frihandelsland. Vi laa før Krigen klemt inde mellem to Systemer, det gamle engelske Frihandelssystem og det tyske Toldbeskyttelsessystem med Eksportpræmier og den Slags, vi laa klemt inde mellem disse Systemer, vi kunde ikke vælge det engelske System og vilde ikke vælge det tyske Toldbeskyttelsessystem. Vi havde haabet, at Forholdene Verden over, naar Krigen var forbi, vilde falde til Rette i et fast toldpolitisk Stade. Disse Forhaabninger er desværre skuffet, vi staaar fremdeles klemt inde mellem de to Systemer og maa blive paa den Midtbane, vi er kommet ind i her i Landet, opretholde en Toldbeskyttelse for Industrien, en Beskyttelse, som har haft den Betydning, hvad det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds netop fremhævede, at Antallet af dem, der er beskæftigede i den danske Industri, er vokset i saa overordentlig høj Grad, som Tallene viser.

I Modsætning til Industrien, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds beklagede sig over ikke blev værdsat i tilstrækkelig Grad, nævnte det ærede Medlem, at Landbruget var det første Erhverv, der i Krigstiden blev fyldt med Penge. Ja, der var naturligvis visse Personer, som i en given Tid tjente rigeligt, det er erkendt fra alle Sider, og Talen om, at der skulde være mere Demoralisation i det ene Samfundslag end i det andet, har ingen Steder hjemme, det giver jeg det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds ganske Ret i. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at Landbruget var det første Erhverv, der blev ramt af Krigens Vanskeligheder, og det, som sidst slap ud af dens Vanskeligheder. Det var det Erhverv, for hvilket Restriktionerne af Hensyn til Landets Forsyning med de nødvendige Ting, som alle skulde bruge, blev opretholdt længst. Og hvis det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds havde mere Kendskab til Landbrugsforhold, end han ifølge hele sin Stilling kan have, vilde han faa at se, at de Vilkaar, Landbruget i dette Øjeblik, i de sidste Maaneder, har virket under, ikke er bedre end Industriens. Der er sket et Nedslag, som Landbruget ikke forlanger, at Staten skal erstatte, der er faldet Tab, som man er ganske klar over, man selv skal bære. Der vil